

PEDRA SECA

Xavier Gual

EMPRESARI @xaviergual

DESAJUSTOS TURÍSTICS

Queda constatat que durant aquestes setmanes d'agost el repòs laboral arriba a la majoria abassegadora de la població. Si descomptem els que no en fan perquè no tenen feina i els vinculats als serveis turístics o emergències, es pot dir que quasi tothom s'atura aquest mes. No fer-ho implica ser considerat un *bitxo* estrany obligat a donar explicacions constants als entorns propers. És possible que calgui justificar-se amb tota mena d'arguments per alliberar-se de preguntes i pressions amicals. Aquesta pràctica, pròpia d'aquí i en desús en altres llocs com el centre i el nord d'Europa, anirà declinant els pròxims anys de forma inevitable. És una tendència continental que la festes laborals s'han d'anar escampant molt més cap a la resta de l'any. Els que han provat de marxar s'han trobat aeroports saturats, estacions de tren brutes amb grups cridaners, cues a les autopistes, dificultats per estacionar el cotxe a prop de la platja, han hagut de lluitar per una taula en un passeig marítim i han pagat preus abusius per qualsevol beuratge estiuenc. Passa molt, arreu i a tots, però ens costa explicar-ho a les amistats quan es torna amb la pell bruna i la butxaca buida, perquè es tendeix a relatar només les experiències positives. No apareix mai l'individu que relata unes males vacances. Tots n'hem tingut algunes però costa admetre-ho.

El fet que una activitat econòmica (el turisme ho és i molt important) quedi estacionalment concentrada en poc més de trenta dies genera massa disfuncions per fer-la sostenible i de qualitat. Entès tot plegat com la recepció de serveis de qualitat o bé trobar oberts els establiments necessaris per obtenir els productes que es requereixen en la vida quotidiana. Per aquí, les sorpreses per tancament quan s'acut al bar de costum, al quiosc de diaris proper o a la botiga de menjar són cascada aquests dies. El desequilibri entre l'obligació (fictícia i forçada) de fer la gran escapada ara genera mancances de personal per cobrir les demandes laborals en hotels, restaurants o altres. És molt senzill, per tal que tots fem festa, cal que alguns estiguin disponibles per atendre'ns amb professionalitat, matís rellevant. Els negocis privats acostumen a resoldre les seves dificultats estacionals com poden i amb un ventall ampli que va des de disposar d'una bona plantilla d'eventuals, amb millors o pitjors contractes segons la responsabilitat de cada empresa, fins a la clausura patronal sense més explicacions que un rètol a la porta. En aquests establiments i sobretot en els estaments oficials o de serveis imprescindibles és a on els drets dels treballadors als trenta dies d'esbarjo i la manca de previsió dels responsables topen. Les persianes s'abaixen i s'activen els con-

Un rètol de «Tancat per vacances»

testadors telefònics fins i tot dels jutjats, que queden closos i deserts. L'observació desordenada ens mostra les costures del sistema per totes bandes. A Montserrat, el gran pol d'atracció de visitants al sud de la nostra demarcació, el cremallera no funcionava dilluns passat per vaga del personal. Cap informació a les webs montserratines ni a l'accés de Monistrol. En conseqüència, tots cap a casa o a fer una cua de resultat incert a l'accés per carretera al monestir. A la Cerdanya, a part dels coneguts problemes de falta d'agents de la Policia Local per fer els torns de nit, la comarca és plena, la construcció torna a repuntar amb força i els habituals es tornen a multiplicar pertot arreu. La nova bombolla especulativa està tornant a inflar-se.

Més avall, al Berguedà, l'Oficina de Turisme clou en dies i hores de demanda d'informació per part de forasters, quan obre els empleats mostren les seves limitacions idiomàtiques amb els estrangers, Casseres és el nom propi que mostra la falta temporal del servei de correus o del metge de capçalera. A la ciutat de Berga, mentre mira de construir una base turística sòlida, la llar d'avis a on van a passar el dia una bona colla de veterans d'aquells que no volen o no poden marxar a passar penúries en un petit apartament a la costa (si els familiars els ho arriben a proposar) els tanquen el local fins al setembre. És un centre oficial que depèn de la Generalitat que necessita només una persona per obrir i tenir cura de l'ordre del local. Tancat i barrat. És clar, són vacances. No hi havia caigut. Als temps de la seva joventut, l'oferta era anar a les fonts del Llobregat o a Sant Miquel del Fai en viatge d'anada i tornada el mateix dia. Fins que tot va canviar. I tot haurà de continuar canviant perquè, com moltes altres persones, m'he preguntat força vegades, assegut sol o acompanyat enmig de masses humanes bronzejades, amb nens, amb gos, amb un músic que desafina i passa el platet, amb el venedor d'ulleres de sol falses, després d'haver esperat una eternitat per un entrepà, amb una parella esperant que me'l acabi per apropiat-se la meua taula: què dimonis estic fent aquí?

LLETRES

Albert Soler

▶ albertsoler1@hotmail.com

EL «CAUDILLO»

Teatre. Tots aquests crits, aquest esquinçar-se les vestidures perquè en una exposició sobre franquisme, censura i memòria històrica hi haurà una estàtua eqüestre de Franco, no són res més que teatre. No és ni tan sols ignorància, per més que aquesta no falti en bona part dels independentistes cridaners. És només fer

veure que els indigna allò que els han dit que els ha d'indignar. De la mateixa manera que es vesteixen com els diuen i es col·loquen allà on els ordenen l'11-S, repeteixen ara que és inconcebible que en una mostra sobre franquisme hi hagi una estàtua d'en Franco (!). El fons de la qüestió és un altre: Ada Colau. No suporten, primer, que una nouvinguda que no per-

tany a les famílies que s'han repartit la ciutat des de sempre sigui alcaldessa. I segon, que la capital catalana tingui altres prioritats abans que declarar-se independentista. Una cosa té relació amb l'altra, és clar, ja que algú que arriba a l'alcaldia després d'haver estat al costat de la gent del carrer sap quines són les prioritats d'aquesta i què li és superflu. Ada Colau va posar fi l'any passat a la missa del 18 de juliol al castell de Montjuïc, que se celebrava des de sempre, i que cap alcalde abans que ella havia gosat prohibir. Ni els socialistes ni Trias, el qual inclús va criticar la prohibició perquè suposava «buscar problemes on no n'hi havia». O

sigui, que si fos per CDC, PDE, MILF o com es digui ara, la missa pels caiguts per Déu i per Espanya se seguiria celebrant a Barcelona, no fos que 40 anys després de la mort de Franco vetar-la portés problemes. Però ara toca cridar contra la imatge d'una exposició. Si Ada Colau volgués que de debò l'estàtua de Franco fos educativa, hauria de posar als seus peus una placa que digués: «Només una ínfima part de catalans es van oposar a aquest que hi ha aquí sobre. La gran majoria li van donar suport o van mirar cap a un altre costat, i els hereus d'aquests són els que ara més criden perquè està aquí exposat».

COTXE DE L'ANY DELS LECTORS

ENTRA A LA PÀGINA WEB I PARTICIPA GRATUÏTAMENT
WWW.MEJORCOCHE.EPI.ES

- 01 KIA NIRO
- 02 AUDI A5 COUPÉ
- 03 TOYOTA RAV4 HYBRID

Cotxes seleccionats com a candidats del mes d'agost

Regió7

*Els vals se sortejaran entre els lectors del Grupo Prensa Ibérica i La Vanguardia